

Egyházi Látogató

XII. Évfolyam 6.szám **A Washingtoni Magyar Református Egyház Havilapja**
2006. február 26.

Idegenként Az Ígéret Földjén...(1. old.)

Ady Endre: Hiszek Hitetlenül Istenben (3. old.)

Ravasz László: Predestináció (3. old.)

A Nyugalom Napja (4. old.)

Hírdetések (4. old.)

Idegenként Az Ígéret Földjén

A hit azzal kezdődik, hogy Isten megszólít. A Te hited is akkor kezdődött, amikor megszólított Isten. Hívó szava nélkül nincs hit. A hit pedig a megszólításra engedelmességgel válaszol. Ábrahám hit által engedelmeskedett, azaz elindult. A hit több az Ígéret való hallgatásnál, odafigyelésnél. A hívő ember elindul Isten szavára, a bizonytalanságtól sem retten vissza. A hit feltétlen bizalom.

Aki hisz Istenre hallgat. Milyen ismerős ez a megfogalmazás, csak a mi esetünkben éppen fordítva: Isten hallgat meg minket. Meghallgatja a mi imádságunkat és cselekszik. Ábrahámnál is azzal kezdődött, hogy megszólította őt Isten. Csak ennyit mondott neki Isten: "eredj ki...", és Ábrahám kiment, mert

nemcsak hallotta, amit Isten mondott, hanem meg is hallgatta. Jézus ezt így mondja: "Legyetek az Igének ne csak hallgatói, de megtartói is".

A hívő ember hasonlít ahhoz a stafétában futó versenyzőhöz, aki ott áll a váltópontnál, s várja, hogy versenytársa beérje, s amikor már-már beéri, ő is elkezd futni teljes erejéből, s amikor már beérte, átveszi a stafétabotot. Ebben a pillanatban semmi sem lehet fontosabb a stafétabot átadásánál és átvételénél. Mi mindannyian valamikor ott álltunk a startvonalon, s vártunk a hit stafétabotjára. Azt látni kell, átvenni és továbbvinni. Ez a hit története. Milyen sokan vitték előttünk is. Vitték drága szüleink, nagyszüleink, egykori lelkipásztoraink. Ragadd meg te is a hit stafétabotját és add tovább! Nagyon

sokan állnak a váltóponton, s várják, hogy ők is továbbvihessék.

Kierkegaard mondja: "Ábrahám hittől vándorolt ki atyái földjéről, s idegenné lett az ígélet földjén. Valamit otthagyt és valamit magával hozott: otthagya mérlegelő értelmét és magával hozta hitét, különben el sem indult volna". Mit jelent, hogy otthagya értelmét? Azt, hogy nem mérlegelt, nem okoskodott, nem számíttatott. Kapott egy nehéz feladatot és egy szép ígéletet, s e kettővel indult. Amikor téged megszólít Isten, te is egy feladatot és egy ígéletet kapsz. Kihív a bűnből. El kell indulnod a régi környezetedből, és egy teljesen új közösségbe állít, a vele való hitközösségbe. Ígérete nyomán, hogy miénk az Ő országa, induljunk bátran, még ha ma nem is látjuk a célt.

Ábrahám nem talál otthonra az ígélet földjén. Jövevény marad. Az a föld nem az ő otthona, nem tud rajta meghonosodni. Keresztül-kasul járja az ígélet földjét, nincs megállás, nincs megnyugvás. Sátorban lakik, nem kőházban. Keresztyénként mi is idegennek érezzük magunkat ezen a földön egy bizonyos értelemben. Idegenként, mert más úton járunk, másképpen élünk, mint régebben. Azért vagyunk idegenek, mert ami eddig biztos volt számunkra, most bizonytalanná lett. Magabiztosságunk helyére az Isten iránti bizalom lépett. A keresztyén ember ezért idegen ezen a földön. Hajlandóak vagyunk Ábrahámhoz hasonlóan mindent feladni Isten kedvéért, hogy Isten legyen minden mindenkiben? Jézus Krisztus is mindenről lemondott. Még a fejét sem volt hová lehajtania. Ami az Övé volt, abból semmit sem tartott meg magának. Miközben alászállt a földre és emberré lett, vállalta az idegenséget. Miért? Azért, hogy visszataláljunk az idegenségből az atyai

hajlékba, hogy többé ne legyünk jövevények. Mert ma még azok vagyunk. De ne panaszkodj amiatt, hogy életed végéig átutazó vagy e földön! Ne tekints vissza sajnálkozással mindarra, amit elhagytál vagy feladtál Isten hívó szavára. Tekints előre arra a városra, mely rád vár, s melynek fundamentumát Krisztus vetette meg.

Az igaz hit várakozással tekint előre. Az ígélet földje csak előképe a mennyei Jeruzsálemnek, mely ugyanakkor ellentéte a sáornak, melyet újra és újra fel kell verni és le kell bontani. Ezt a várost nem sáorkészítők építették, hanem maga Isten alapította. A hit reménységet hordoz, mely Istenre tekint, nem a saját otthontalanságára, hanem a mennyei Építőre. Ez a reménység nem kételkedik abban, hogy Isten a maga ígéletét beteljesíti, ha nem a jelenben, akkor a jövőben, ha nem ebben az életben, akkor majd az örökkévalóságban. Ez a reménység éltette Ábrahámot is.

Aki hisz, annak tudnia kell, hogy hová megy. Te tudod, hogy hová mész, tudod, Isten országa vár rád, melynek fundamentuma soha meg nem rendül? Ábrahám várta Isten eljövendő városát, mi pedig hit által már polgárai vagyunk annak, de a látható beteljesülés még várat magára. Ábrahámék tudtak választani a földi haza és a mennyei haza között. A tanítványok pedig a Krisztusban való hitükért saját hazájukban lettek hontalanokká, saját népük között idegenekké. Tudsz te választani földi és mennyei haza között? Isten tőlünk sem kér többet és nehezebbet, mint az atyáktól: hitet, mely engedelmeskedik.

Ha van hited, ne nézz vissza arra, amiről lemondta, amit otthagytál és feladtál Isten országáért! Ha van hited, készséggel vállald a jövevénységet e

földön! Ha van hited, reménységben
örvendezve nézz fel arra a városra,
melynek kapui előtted is megnyílnak!
Ámen.

Ady Endre:

Hiszek Hitetlenül Istenben

Hiszek hitetlenül Istenben,
Mert hinni akarok,
Mert sohse volt úgy rászorúlva
Sem élő, sem halott.

Szinte ömölnek tört szívemből
A keserű ígék,
Melyek tavaly még holtak voltak,
Cifrázott semmiség.

Most minden-minden imává vált,
Most minden egy husáng,
Mely veri szívem, testem, lelkem
S mely kegyes szomjuság.

Szépség, tisztaság és igazság,
Lekacagott szavak,
Óh, bár haltam volna meg akkor,
Ha lekacagtalak.
Szűzesség, jóság, bölcs derékség,
Óh, jaj, be kellett.
Hiszek Krisztusban, Krisztust várok.
Beteg vagyok, beteg.

Meg-megállok, mint alvajáró
S eszmélni akarok
S szent káprázatokban előttem
Száz titok kavarog.

Minden titok e nagy világon
S az Isten is, ha van
És én vagyok a titkok titka,
Szegény hajszolt magam.

Isten, Krisztus, Erény, és sorban
Minden, amit áhitok
S miért áhitok? – ez magamnál is,
Óh, jaj, nagyobb titok.

Ravasz László: Predestináció

Isten a más üdvösségét nem tette az én
hitem kérdésévé. Hogy ki van örökre
elvetve, vagy ki van még az Ő
elválasztott voltának kiderülése előtt, azt
emberi szem megítélni nem tudja. Én
látok tanítványokat, s rettegetve gondolkodom
arra, hogy lehetnek közöttük kakasszóra
váró Péterek, kik így kiáltanak: nem
ismerem Őt! És méyen, alázatosan
könyörgök: ne vígy minket a kísértetbe!
És látok Saulokat, akik fenekedése miatt
szerved a Krisztus teste, az
anyaszentegyház, és imádkozom: Uram
fordítsd meg őt, törd össze a szívét és
teremtsd újjá úgy, mint öröktől fogva
kiterveltet. Látok kicsapongó, feldúlt
életű ifjakat és gondolkodom Hippo
püspökére, Augustinusra, ki ilyen ifjúból
szentté tudott válni: látok halvány,
beteges, félénk és kontemplatív
embereket és gondolkodom Kálvin Jánosra,
ki acéllá és tűzzé tudott válni. Gondolok
magamra, hogy ez átváltozásokból mi
esik rám, mint okozóra; talán egy szóval,
egy tettel, egy imádsággal éppen én
adtam a végső eszközt, döntő kerékfogot
vagy hajszálrugót, amellyel beérkezett
az aranyutató arra a boldog percre, az
isteni végzés beteljesültét hozóra.
Gondolok Istenre, aki az Ő örök
végzését kimutatja időben: "az idők
teljességének rendjére nézve ismét
egybeszerkeszt magának mindeneket a
Krisztusban". Gondolok Istenre, s úgy
érezem, hogy minden percben száz
dekrétum pecsétje bomlik s mindenből
egy elválasztott neve tündöklök elő. Az
örökkévalóságban kelt, ott lepecsételt, de
az időben felbontatott dekrétum mind
kedvező, akire nézve nem kedvező,
annak a dekrétuma felbontatlanul marad.
Mikor megállunk a koporsója mellett,
olyan az az ember, mint a felbontatlan
levél. De azért alázatos lelkem

reménységgel csókolja meg ezt a lezárt pecsétet, mert tudom, hogy Isten a halálnak is Ura, s az a kéz, mely e levelet írta, atyái kéz...

A Nyugalom Napja

“Ez az a nap, amelyet az Úr rendelt; örvendjünk és vígadjunk ezen! Óh Uram adj most jó előmenetelt. Áldott aki jó az Úrnak nevében; áldunk titeket, akik az Úr házából valók vagytok”.

(Zsolt, 118: 24-26)

Izrael népének ünnepi éneke volt ez a zsoltár. Nekem a vasárnapnak a zsoltára. Ezt a napot az Úr rendelte. Ő választotta ki az igazi öröm és békeség napjává. Krisztus végső győzelme a halál felett e napon ragyogott fel. Az igazi nyugalom számomra az élő Krisztus, az élő “szombat”. Ezért az én szombatom, az én nyugalmam napja a vasárnap.

Öröm és vígadás napja ez! Hányan értik ezt testi értelemben! Pedig a lélek öröme és vígassága ez a nap! Kiszabadulva a hétköznapi gondokból, felszabadulhat a lelkünk Isten felé.

Nem tudok hozzámenni, csak ha Ő segít engem, ha Ő visz kézenfogva: *Óh, Uram, adj most jó előmenetelt!* Nem is én megyek hozzá, hanem Ő keresett meg engem. Minden vasárnap egy-egy virágvasárnap is. Krisztus vonult be az én életem városába. Hadd kiáltsam boldogan, megismerve Őt: *Áldott, aki jó az Úrnak nevében!* Hivogat a templom, az Ő temploma, melyet Ő megtisztított, amelyben lélekben és igazságban imádkozhatom Őt. Jó nekem a hívők közösségében megerősödnöm. *Áldunk titeket, kik az Úr házából valók vagytok.*

Hírdetések – Közlemények

Következő istentiszteletünket **2006. március 26-án** tartjuk a Wesley Theological Seminary kápolnájában (4500 Massachusetts Ave. NW., Washington D.C. 20016).

Mindenkit szeretettel hívunk és várunk!

Szeretett Gyülekezet! Imádságban hordozzuk konfirmációra készülő ifjainkat, hiszen hisszük, hogy Istennek terve van életükkel, ezért hallatszik felőlük a konfirmáció hívása. Imádkozzunk azért, hogy Isten Lelke vezesse őket, mint tűzoszlop, az Isten országa felé; Jézus Krisztus, mint jó pásztor vigyázza minden léptüket az élet ösvényén, s az Ige hűs vize boldogság forrása legyen életükben.

Az Úr legyen és maradjon gyülekezetünk őriző Pásztora! Ámen!

Lelkipásztorok elérhetősége:

Dr. Bertalan Imre

Phone: (301) 493-5036

E-mail: ibertalan@erols.com

Nagy Gábor

Phone: (202) 885-8704

E-mail: drhenagy@freemail.hu